

8 +

DE DIEPE KUIL

PetraLouise Muris

“DE DIEPE KUIL”

avontuur

geïllustreerd en geschreven

door PetraLouise Muris.

Voor kinderen rondom 8 jaar en ouder.

Let op: Waarom ergens anders betalen?

Alle geschreven en geïllustreerde **gratis** kinderboeken van deze auteur hebben het **alleenrecht** via de **kindvriendelijke site** kinderboek-online.nl

en via mijn site petralouisemuris.nl te worden uitgegeven.

Geen van mijn werken mag via uw sites, nieuwsgroepen, p2p netwerken en torrents op te halen zijn.

Zie de voorwaarden op kinderboek-online.nl.

Alle werken zijn wereldwijd geregistreerd.

Dikke letters? Harde stem.

Enkele lange woorden zijn verkleind door een streep voor moeilijk lezende kinderen.

Bladzijde

Hoofdstuk

3	1 Fien wandelt in de regen.
6	2 Waar is Guus?
9	3 De diepe kuil.
12	4 Guus redt Fien.
15	5 Wachten op hulp.
18	6 Gevonden.

HOOFDSTUK 1

FIEN WANDELT IN DE REGEN.

Soms is Fien alleen thuis
Dan verveelt zij zich.
Dan snuffelt zij overal rond.
Zij zoekt in laden en in kasten naar mooie dingen
en haalt dan alles overhoop.
Haar moeder wordt daar erg boos om.
Die schreeuwt dan: **‘waarom doe je dat toch
altijd.
Ik vind het niet fijn dat jij zo nieuws-gierig bent!
Nu moet ik alles weer opruimen!
Ga alsjeblieft naar buiten.
Blijf daar een tijdje.’**

Het regent. De regen valt met bakken uit de hemel.
Fien is voor straf naar buiten gestuurd.
Binnen enkele tellen zijn haar haren kledder-nat.
Toch mag zij niet eerder thuis-komen dan dat
binnen alles netjes is.

Fien vraagt zich af wat zij zal gaan doen.
Zal zij haar step pakken of het spring-touw?
Met wie zal zij touwtje springen?
Zou er iemand in de regen mogen spelen?
Zij vraagt het aan al haar vriendjes maar die mogen
niet buiten-spelen.

Fien is boos. Nu moet zij iets anders verzinnen.
iets verderop woont tante Lies.
Dat is geen echte tante maar zo word zij genoemd.
Tante Lies heeft een hond die vaak uit moet.
“Tringg!” Rinkelt haar deur-bel.

Tante Lies komt naar de buiten-deur.
— ‘Wat is er Fien? Waarom loop jij buiten?
Wil jij soms even binnen komen? Jij bent zo nat.’

Fien vertelt dat zij straf heeft en zij vertelt ook
waarom.

— ‘Mag ik Guus uit-laten?’ vraagt zij.
Tante Lies kijkt uit het raam.
— ‘Het regent nog,’ zegt zij.
‘Maar de hond vindt dat niet erg hoor.
Ik was haar pootjes als zij thuis-komt.
Guus? Je gaat uit. Kom je Guus?’

De hond komt hevig kwispelend aan-rennen.
Met de grootste moeite lukt het Fien om de hals-
band en de leiband om te doen.

— ‘Mogen wij naar het bos?’ vraagt zij.
— ‘Dat zou Guus heerlijk vinden.
Zij mag daar wel los-lopen. Zij luistert goed.
Dus als jij haar fluit komt zij meteen naar je toe.’
Tante Lies zet Fien een muts op en
hangt een honden-fluitje om haar hals.

Als Fien buiten loopt trekt de hond stevig aan zijn leiband.

Zij houdt zijn leiband goed vast en loopt trots achter de hond naar het bos.

Er wandelt niemand in het bos.

Daar is het ook geen weer voor.

De paden zijn modderig en glad.

Er liggen veel regen-plassen.

Dat hindert Fien niet.

— ‘Kom hier met je kop dan doe ik jouw halsband af. Jij mag los.’

Met een handige beweging trekt zij de band over de hondenkop.

De hond rent meteen bij haar vandaan.

— ‘Hier Guus! Blijf een beetje in de buurt dan kan ik jou zien.’

Guus luistert niet.

De hond rent vrolijk verder.

— ‘O ja mijn fluit,’ denkt Fien.

Zij blaast en vrijwel meteen staat de hond naast haar.

HOOFDSTUK 2

WAAR IS GUUS?

Fien is blij dat zij met de hond van tante Lies naar het bos mocht.

Zij wandelt ferm door en snuift de bos-lucht op.

Ineens mist zij Guus.

Daarnet zag zij hem nog.

— ‘Guus hier!’ roept zij.

Zij fluit enkele malen op het fluitje maar Guus blijft weg.

Fien wordt wit van schrik.

Zij kan toch niet straks zonder hond terug-gaan?

Zij moet de hond zoeken.

Nu pas ontdekt zij dat het bos wel heel erg diep is.

Zij is nooit zo ver het diepe bos ingegaan.

— **‘Guus! Guus hier!’** schreeuwt zij.

Hoewel zij op het fluitje blaast, keert de hond niet terug.

Zij rent over vele bos-paden en door hoog struik-gewas.

Zij denkt aan de wilde dieren die in het bos kunnen lopen.

Zij wordt erg bang.

Haar moeder vertelde pas dat er beren en wolven naar Nederland terug-keren.

Zij had verteld dat vroeger: toen Nederland nog heel groen en mooi was, die beesten hier ook voor-kwamen.

Beren zijn gevaarlijk voor mensen. Wolven ook.

Als die wilde dieren Guus zouden vinden zouden zij hem vast ver-slinden.

— ‘Guus! Guus! roept zij weer.

... Hoorde zij iets?

— **‘Guus waar ben je!’**

“ieuw-ieuw,” klinkt het zacht.

— ‘O nee,’ denkt Fien. ‘Er is iets met Guus.

Ik hoor het, hij heeft pijn.’

“ieuw, ieuw, ieuw,”

— ‘Waar komt dat gejank vandaan?’ denkt zij.

‘Ik geloof dat het daar’ vandaan komt.’

Zij rent op het gejank af.

Als zij door enkele grove struiken tiggert ziet zij de hond.

Guus zit bekneeld tussen een stapel planken met gemene scherpe spijkers in een steile kuil.

Stapje voor stapje laat Fien zich in de glibberige kuil zakken.

Die planken zal zij voor-zich-tig moeten weg-halen.

Dikke splinters prikken in haar handen en verroeste
spijkers krassen in haar huid.

Fien huult van de pijn.

Zij huult ook om de hond die zij niet kan bevrijden.

Het lukt haar niet alle planken weg te trekken.

Die zijn erg zwaar en sommige zitten aan elkaar
vast.

— ‘Hoe kom jij ook hier-tussen, domme hond!

Ik krijg je niet los,’ jammert zij.

‘Ik moet iemand zoeken die jou hieruit kan halen.’

Help, help!’ schreeuwt zij.

‘Kan iemand mij helpen?’

Hoewel Fien om hulp schreeuwt, hoort niemand
haar. Zij hurkt bij de hond en aait hem.

— ‘Ik moet terug Guus, ik moet jouw baasje halen.’

Zij gaat staan maar verliest haar even-wicht.

Plotseling valt zij voorover.

HOOFDSTUK 3 DE DIEPE KUIL.

Fien duikelt holder de bolder naar omlaag.
Zij verdwijnt in de diepe zwarte kuil.
Dan schuiven alle planken plotseling langzaam
naar de af-grond.

De hond probeert nog te-ver-geefs weg te komen.
Maar plotseling glijdt hij tussen de planken
vandaan en stort naar beneden.
Daarna volgen de planken.
Met veel kabaal storten die boven-op Fien en de
hond.

Het lijkt of Fien slaapt.
Dat komt doordat de zware planken boven-op haar
vielen.
Ze weet niet dat zij in de kuil ligt.
Zij weet ook niet dat zij is bedolven onder zware
planken.
Zij ligt midden-in een flinke plas water.
Arme Fien!
Guus krabbelt zich tussen de planken vandaan.
Hij springt er-boven-op. Hij schudt zich lekker uit.
Het water uit zijn vacht spettert rond.
Er sijpelt bloed tussen zijn teentjes.

Hij likt eraan.

De hond piept van angst en pijn.

Hoewel zijn pootjes pijn doen probeert hij uit de kuil te klauteren.

Keer op keer probeert hij het op-nieuw.

Telkens springt het arme dier tegen de gladde modderwand.

Zijn pootjes glijden steeds terug.

Omdat het niet lukt en hij naar zijn warme mand verlangt, kruipt hij tussen de planken naar Fien.

Zij wordt niet wakker van zijn gejammer en zijn gebel.

Daarom likt hij haar in het gezicht. Nog niets.

Weer kruipt hij tussen de planken door naar de modderige wand.

Het lukt hem niet om uit de kuil te klimmen.

Zijn gejammer verstomt in de diepe kuil.

Er verstrijken uren en in al die uren kruipt de hond piepend onder de planken vandaan en weer terug.

Terwijl de kuil zich langzaam vult met regen-water, kijkt tante Lies aldoor naar de klok.

Zij jammert: 'Fien had allang terug kunnen zijn.
Zou Fien met de hond bij haar vriendinnen spelen?
Wil zij daarom nog niet naar huis?
Of is Fien thuis?
Ik weet niet waar Fien woont anders zou ik mijn
hond halen.
Waar blijven zij toch!'

Hoewel zij aan de tafel zit en haar bord eten voor
zich heeft staan, raakt zij het niet aan.
Zij eet niet, zij is te nerveus.
Dan staat zij van tafel op en kijkt naar buiten.
— 'Waar blijf je toch Fien!'
Zij holt naar de gang en trekt snel haar jas aan.
Buiten schreeuwt zij: '**Fien! Fien! Hier Guus, kom!**
Zijn jullie nog in het bos?
Of zitten jullie ergens binnen?'

Zij belt aan bij de buren.
Riek woont daar. Dat meisje heeft veel vriendinnen.
Fien is daar één van.
— 'Riek ben jij thuis?' roept Tante Lies.
'Riek, weet jij waar Fien is?
Jij bent haar vriendin.
Waar woont Fien? Ik wil naar haar huis.'
Riek antwoordt: 'ik weet niet waar ze is maar zij
woont in de Bessen-sstraat bij de vierde deur.
Die lelijke groene.'

HOOFDSTUK 3

GUUS REDT FIEN.

Fien is in gevaar.
Zij ligt nog steeds roerloos
onder de planken in de
diepe kuil.
De kuil stroomt vol water.
De plas op de bodem wordt
almaar dieper.
Als Fien niet snel wakker
wordt zal zij erin ver-
drinken.

Guus probeert haar aldoor wakker te maken.
Dat lukt de hond niet.
Hij piept en jankt ver-schrik-ke-lijk.
De hond is helemaal in paniek.
Daarom trekt hij aan de stapel planken.
Dat valt niet mee.
De planken zijn zwaar van het regen-water.
Zijn bek zit vol hout-splinters en hij bezeert zich
aldoor aan de spijkers.
Toch trekt hij en rukt hij eraan totdat ze één voor
één naast Fien vallen.
Na een poos liggen alle planken naast haar.
Haar hoofd hangt in het water en haar neus is net
onder het water verdwenen.

Er is geen tijd meer te verliezen.
Fien moet kunnen ademen.
Nu kruipt de hond onder Fien.
Hij zorgt ervoor dat haar hoofd en haar borst droog
komen te liggen.
Nu ligt de hond zelf in het koude water.
Hij rilt van de kou alsof hij een riet-stengel is.

Nu Fien half bovenop hem ligt jankt hij klage-lijk.
Hij blijft een poosje onder haar liggen en krijgt
steeds meer moeite zijn kop boven water te
houden.
Hij snift en proest.
Plots krijgt hij het erg benauwd.
Hij spartelt onder Fien vandaan en jankt weer bij de
wand van de diepe kuil.
Fien ligt nu helemaal onder water.

Als de hond omkijkt, is Fien weg.
Plotseling weet hij dat er iets flink mis is.
Hij springt naar de plek waar Fien ligt en drukt zijn
neus onder water.
Hij trekt aan haar kraag.
Hij rukt daar zo hard aan dat haar jas scheurt.
Zonder dat hij haar jas loslaat blaft en gromt hij.
Haar hoofd komt boven water.
Plots gaan Fien's ogen open.
Zij kijkt verschrikt om zich heen. Zij huilt.

Haar enkels doen zeer.
Zij heeft wondjes aan haar handen.
Ondanks dat zij veel pijn heeft, staat zij op.
Dan ziet zij tot haar schrik dat zij in een hele diepe
kuil is.
In die kuil is het erg donker.
De bodem ligt vol ijskoud water.
Het water is knie-hoog en er stroomt nog steeds
regen-water in de kuil.
— ‘Help, help!’ schreeuwt Fien. ‘Haal mij hieruit!’
Zij blijft uren-lang om hulp roepen.

Dan eindelijk, boven haar, aan de rand van de kuil
verschijnt het hoofd van tante Lies.
— ‘Fien, jij moet hieruit.
Kun je niet naar boven klimmen?
Ik durf niet naar beneden.’

De hond blaft omdat hij zijn baasje hoort.

— ‘Ik kan niet naar boven klimmen tante Lies.
Deze kuil is zo glad!’ jammert Fien.
Tante Lies denkt er niet aan om Fien achter te
laten om hulp te halen. Dat zou uren duren.
Daarom probeert zij toch naar omlaag te gaan.
“**RRSSJJ**” Tante Lies glijdt uit en ploft op de stapel
planken onderin de diepe kuil.
Fien schrikt ervan, zij deinst opzij.

HOOFDSTUK 4

WACHTEN OP HULP.

Tante Lies heeft zich erg bezeerd.

— ‘Oef,’ klaagt zij.

‘Ik zal maar niet op de pijn letten.

Wij moeten uit deze kuil.

Dan kunnen wij naar ons warme huis.’

De hond jankt van blijdschap, hij kwispel-staart.

Hij is blij dat zijn baasje er is.

Toch zal het nog een tijd duren voor hij in zijn mand zal liggen.

Intussen doet zijn baasje pogingen om boven te komen.

Zij blijkt ook een gevangene van de diepe kuil.

Ook zij glijdt telkens terug.

Nu probeert zij de planken zo te stapelen dat het een bergje wordt.

Maar dat bergje wordt niet hoog genoeg.

Dan graaft zij gaten voor haar voeten in de kuilwand. Zij wil op die manier trap-treden maken.

Als zij omhoog wil klimmen storten die spontaan in.

De modder druipt omlaag.

Het drab komt met een plons onderin de kuil in het water terecht.

— ‘Dit wordt niets,’ klaagt tante Lies.

— ‘Ik wilde treden maken Fien, maar de modderlaag stort aldoor in.

Het lukt mij niet om hier op eigen kracht uit te komen.

Ik heb gelukkig mijn i phone (aai foon) bij mij.

Ik zal het nood-nummer bellen.

Iemand moet ons hieruit redden.’

— ‘Ik heb het koud,’ klaagt Fien.

‘En ik heb honger. Het wordt al donker.

Zal iemand ons kunnen vinden?

— ‘Ik hoop het wel,’ jammert tante Lies: ‘anders slapen wij vannacht in deze enge donkere kuil.

Weet je wat het is? Ik ben bang voor beestjes.

Hier zullen heel veel enge beestjes rond-kruipen.’

Fien schaterlacht.

Zij trilt van de zenuwen en de kou.

— ‘Mijn moeder zal mij missen.

Zij zal mij vast gaan zoeken,’ klapper-tand zij.

Tante Lies zegt: ‘ik ben meteen naar het bos gegaan. Ik wilde eerst langs jouw huis.

Maar ik vond het beter eerst hier te zoeken.

Misschien was dat dom van mij.

Ik weet sinds kort dat jij in de Bessen-sstraat woont.

De vierde lelijke groene deur.’

— ‘Ha, ha,’ lacht Fien: ‘dat is nummer12.’

Nu klapper-tand tante Lies ook.
Om wat warmte te krijgen houd zij Guus tegen zich
aan. Zij gaan beiden op de stapel planken zitten.

— ‘Zal ik een verhaaltje vertellen?’ oppert tante
Lies.

— ‘Mij best,’ antwoord Fien.
‘Wij hebben toch niets anders te doen.
Wij moeten wachten tot er iemand komt.’

Tante Lies begint een verhaal: er was eens een...

Boven hun hoofden klinkt gekraak.

— ‘Stt,’ maant Tante Lies.

‘Hoor ik iemand die ons komt redden?’

Opeens klinkt er weer luid gekraak.

Met een doffe dreun valt er een boom over de kuil.

Zijn takken hangen ver-spreid over en in de kuil.

Van boven af is er geen kuil meer te zien.

— ‘Kun jij klimmen Fien?’

Als ik jou optil kun jij dan bij die tak?

Die tak is onze kans om uit de kuil te klauteren.’

Tante Lies tilt Fien zo hoog mogelijk op maar Fien
kan niet bij de tak.

Hoe zij hun best ook doen, zij kunnen er niet bij.

HOOFDSTUK 6 GEVONDEN.

Tante Lies en Fien gaan moede-loos op de stapel planken zitten.

Zij kunnen nu alleen nog maar af-wachten.

Er stroomt nog steeds water in de kuil maar gelukkig regent het niet meer.

Als tante Lies haar verhaaltje heeft verteld, is Fien van vermoeidheid en kou in slaap gesukkeld.

Dan klinkt er opnieuw gekraak.

Tante Lies tuurt angstig omhoog. Zij ziet niets.

De kuil is afgedekt door de takken van de omgevallen boom.

“Woef, woef” klinkt het plotseling.

Guus blaft niet, het is een andere hond.

Dan roept een mannen-stem: **‘is hier iemand?’**

— **‘Ja! Hier in deze diepe kuil!’** roept tante Lies.

‘Maar kom niet omlaag!

Anders kun jij straks ook niet meer uit deze diepe kuil!’

De stem roept: **‘hoeveel mensen zijn er beneden? Is iemand gewond?’**

— **‘Wij zijn met zijn tweeën meneer! En een hondje,’** schreeuwt tante Lies.

‘We hebben ons bezeerd aan roestige spijkers! Hier en daar hebben wij pijn.’

Dan roept de stem: **‘wij zullen voor-zichtig wat takken weg-zagen dan laat ik iemand naar beneden zakken.**

Wij zullen jullie uit de kuil hijsen!’

Fien wordt wakker van de plotselinge herrie.

Boven haar hoofd hoort zij een helikopter.

Zij hoort honden-geblaf, gezaag en stemmen.

Op wat kleine takjes na valt er geen enkele dikke stam naar beneden.

Een korte tijd later zakt er een politie-man aan een kabel naar beneden.

Hij doet eerst Fien een gordel om en doet die stevig vast.

— **‘Zij zit vast, haal maar op!’** schreeuwt hij naar boven.

Als Fien boven is, is tante Lies aan de beurt.
Zij wordt samen met haar hond naar boven
getrokken.

— ‘Verderop is net een trauma-helikopter geland
daarmee gaan jullie naar het ziekenhuis.’ zegt de
agent. ‘Hier kon hij nergens landen.

Jullie worden op de brancard (bran kaar) erheen
gebracht.

Wij zorgen voor de hond.

Die gaat eerst even langs de dieren-arts.

Dan kunnen jullie hem later ophalen.

Alles gaat opeens heel vlug.

Na wat prikjes, gips, pleisters en verband mogen
tante Lies en Fien naar huis.

De hond halen zij meteen op.

Zijn wondjes zijn schoon-gemaakt.

Hij heeft alleen een prik gekregen zodat hij niet ziek
wordt van de roestige spijkers.

Fien mag nooit meer zo diep het bos in.

En de diepe kuil wordt de volgende dag met zand
vol-gegooid zodat er niemand meer invalt.

EINDE.